

смъртта на руския царь Александра тѣзи прѣговори оставаха безъ послѣдствие. Неговий прѣемникъ Николай потвърди букурешкый трактатъ съ единъ новъ договоръ въ Акерманъ (1826), безъ да спомогне колко-годѣ за рѣшеніето на грѣцкия въпросъ. Най-послѣ въ Юлія на 1827 между Англія, Франція и Русія са подписа договорътъ, по който тритѣ сили са задължаваха да посредствуватъ за спокоженъето на двата народа.

Като не са послушаха прѣдложеніята на силитѣ, съюзната флота на Англія, Франція и Русія приближи до Грѣція и са приготви да наложи спокоженіето на сила. Нѣ едно прѣнебрѣженіе отъ стърна на Турцитѣ обрнѣхъ мирнитѣ намѣренія на неприятелики. Въ мореката битва при Наваринъ турско-египетската флота са разруши съвршенно отъ съюзицитѣ. Турція прѣкъса сношеніята си съ тѣзи сили и слѣдъ нѣколко дни са появи царски Хатишерифъ, който наричаше Русія ожесточенъ врагъ на Портата, обявяваше срѣщу нея война и призоваваше на този священь походъ всичкитѣ върны. Единъ още по-воинственъ отговоръ на руското правителство рѣши наконѣцъ почеванъето на войната между двѣтѣ държавы.

Махмудовитѣ планове за прѣобразованія бѣха уздрѣли отдавна, оособенно планътъ за истрѣбянье на еничерското тѣло, което бѣше станжло срамъ на турската войска по неговата страхливость, по неговото непокорство и по неговата безобразность. Нѣ прѣди да ги удари, Махмудъ повеска да са опита, не ще ли е възможно да прѣустрои и да подчини Еничеритѣ по примѣра на низамъ-джедидъ. Новый законъ за тѣзи работа отпърво докара роптанія, а по-сетнѣ и открито възетанъе. Еничеритѣ са събраха на Ат-Мейданъ, дѣто са донесоха и прочутитѣ котлы. Тамъ са избраха началници и поченяха грабителствата си отъ ежцата на великия везиръ. Този послѣднийтъ избѣгна отъ рѣцѣтѣ на Еничеритѣ и потърси прибѣжище при Султана въ палата на Бешикташъ. Той расказа на Султана всичкото и го моли да поддрѣжи мѣжеството на своитѣ защитници съ своето